

VE VÍRECH OSUDU.

Román. — Anglicky napsala May Flemingová.

Jisto jest, že všechny staré panny se mohly ve svém životě vdáti, kdyby byly chtěly, a jisto jest, že všechny staré panny by si přály býti vdány. Miss Masonová však v obou těchto případech vítězoslavně své pohlabl o spravedlnost. Žádný muž ji nikdy nenabídl své ruky, a takový muž nežil, kterého by si ona byla ráda vzala. Byl to vzor staré, zachovalé panny. Muže nenáviděla — nenáviděla také většinu ženských, slabá ta stvoření, nemajíc vyššího cíle nad manželka a děti. Sama neměla žádných slabostí; neměla psů ani koček. Přestavovala květiny; okna jsou jimi plná, a v pozmourném Londýně se krásně vyjímají; milovala děti a byla oddaná ošetrovatelka ne mocných. Miss Rosina Masonová byla velmi přísná křesťanka, považující divadla a plesy za místa zkažení, a vystříženou životku za první krok k zhoubě. Byla to vůbec dobrá a vážná žena.

Djuk měl před ní velkou úctu; což se o něho nestarala od jeho chlapeckých let, nebula, nehubovala ho k vůli jeho dobru, až život ubohého, mladého hochu se stal nesnesitelným trápením? — Chtěla z něho mít kazatele, misionáře a on zatím v pětadvaceti letech jest hercem! Byl to nejtrpčivější miss Masonová, ale ona ho nesla.

Pohlížeje na červenčatý a pad slunce, mnila miss Masonová, že by byl čas k přípravě čaje. Albert musí brzy odejít do "kraje temnoty", jak nazývala král. divadlo, a spodky byly spraveny. Podívala se na jejich nositele a její zamračena tvář se ještě více zamračila.

"On se stává každým dnem horší," přemítala miss Masonová.

Djuk v pravdě nedělal nic zlého; on nedělal vůbec pranic. Podíval se o žebřík — stěže a paleta odpočívaly — hleděl v jedno místo a přemýšlel. Byl to nový zvyk, kterému se oddával od své poslední návštěvy v Lincolnshiru. Trvalo to již tři týdny a — jak se vyslovila jeho sestra — stával se každým dnem horší. O svém dobrodružství v noci 25. března se ani nezmiňoval.

"Kdyby znal Guill tento příběh, udělal z něho drama o pěti jednáních a docílil by úspěchu," uvažoval právě Djuk. "Ona pravila, že kdyby toho bylo zapotřebí, že pro mne pošle; doufám, že toho nečiní. Rosina by tomu přišla na stopu, ale přes to to vše bych jí přece ještě jednou velice rád viděl. Jak vypadala krásně, když tam stála, odporuje to mu starému Turkovi, svému strýci!"

Pan Mason učinil při této vzpomínce mimovolně vyhrůžící pohyb. Miss Masonová to zahlédla a zavohňala: "Poslouchej, Djuku!" Djuk uchoopil rychle stěže a dal se do práce.

"Djuku!" opakovala miss Masonová nejlubším svým hlasem. "ukončí to již. Řekni mně, co to znamená?"

"Co mám ukončit, Rosino? — Myslíš tuto kulisu? Ukončím jí tak rychle, jak jen budu moci. Chceš vědět, co předstávuje? Jeskyň Venuše Afroditské. Kus jest od Tinsela a Spangla — jmenuje se "Korálové jeskyň v podzemní hlubině" — má šest jednání a třicet sedm scén, a celý děj se odehrává na dně mořském. Na jednom místě baletu kde Venuše Afroditská vystupuje z moře, jest 44 mladých žen-ských oblecených, či spíše neoblecených jako mořské panny, které budou kolem ní tančit v zlaté záři. Já se v té scéně sám objevím jako Triton s chvoštěm a Minozkou. Venuše bude zajiště předstávati Anna s Courcy — a sám Spangl bude hrát mladého, krásného řeckého prince, který koupaje se ráno v moři jest vládnoucí korálových jeskyň spěvavá sira. Tímel hraje Neptuna; jedna scéna má šest proměn, to bude notná práce pro strojníka. Jest to velký, výpravný kus, Rosino, a budeme muset hodně pracovat, než jej uvedeme na scénu."

Pan Mason mazel energicky nebe a mraky, cítil, že obviňuje jej anděl, seděl v sousedním pokoji, vzal se do prádla. "Co mně po třech korálových

jeskyňch a tvé Venuši, Djuku," odpověděla jeho sestra přísně. "jest již dosti zlé, vili člověk, že takové hříšné věci jsou a že vlastně můj bratr tone v nebezpečí, že mezi nimi strati věčnou blaženost. Chtěla bych vědět, co znamená ten osklivý zvyk, že se díváš po celé hodiny do prázdna okna bíbec. To něco znamená — neodpírej — já to vím lépe."

"Předpokládám, že to znamená lenost, Rosino," odpověděla Djuk se smíchem.

"Znamená to víc než lenost, ačkoli i to jest dosti špatné. Víš, co praví nábožný a moudrý doktor Watt: V práci jest —"

"Prostím tě, Rosino, neopakuju to, vim to," bručel Mason.

"Není to lenost, jest to něco horšího, Djuku!" pravila nehořší hrozivějším hlasem. "Neptěrujuj mne. Ty s zamilován."

Kdyby byla miss Masonová feka, že se dopustil vraždy, nebyl by vypadal rozpacitějším. Byla to láska, byti pronásledovaná dnem i nocí krásnou tváří, nosící uchovaný opalový prsten, a skrývající tajemství před jedinou svou sestrou? Cítil se vinným.

"Vidím, že mám pravdu," pravila Rosina po krátké pomlčce. "Djuku, kdo jest ta mladá žena?"

"Slovo s to, Rosino, že nejde o žádnou mladou ženu. To jest — není v tom — ona ne — já myslím —"

Rosina potrásla rozčileně hlavou.

"To zní skutečně vešce věrohodně, bratře, ale mne to neoklamá. O Djuku, což jsem ti vychovala až ku dnešnímu dni a vyloukala do tebe katechismus jen proto, abych viděla, kam jsi to přivedl? Divadlo bylo již dosti špatné, ale zamilovati se! A snad se budeš chtít co nejdříve oženit! Djuku! Já ti poručím! Kdo je ta žena?"

"Nejde o žádnou ženu, ne, jsem zamilován a nechci se ženit. Pro boha, Rosino, z jakého zločinu mne budeš přistě ještě podzřívati? Dávám ti své čestné slovo," zvolal Djuk v největším zoufalství, "ani mne nenapadne oženiti se nyní, anebo někdy — O, listonoš! Zůstaň sedět, půjdu sám!"

Djuk seskočil se žebříku a spěchal ke dveřím. Listonoš mu odevzal dva dopisy, oba jemu adresované. Rosina Masonová považovala opisování také za pošestilost. Jeden dopis byl od Tinsela a Spangla, výtkařících mu, aby jeho nynější nepravdomy, a velkého mu, aby se dnes dostavil do orchestru v určenou dobu, jinak že bude pokutován. Djuk hodil tento dopis do kouta pokoje a prohlížel druhý. Bílý, hladký, jemnou vlnkou napuštěný papír, drobné ženské písmo, modrý pečeti vosk a křížem a heslem. Všechna krev se hrnula Masonovi do obličejů, a zde stála Rosina — ta chladná Vestálka, uprávící pronikavé oči na jeho strašně zardělo tváři. Viděla jeho pohled a pravila s pichlavým sarkasmem:

"O, nebe! na mne žádného ohledu. Jen přečti svůj dopis, a pak mně fekní, až se tě zeptám od koho jest, že "není v tom — ona ne — a že nejde o žádnou ženu — a že ti ani nenapadne, abys se oženil. Nepřipouju ještě více lízi k hříšnému svému svědomí. Čti svůj dopis, nešťastný mladý muž, a fekní mně, zdali jest od oněch herců, kteří tě zaměstnávají ve svém boháprázdém kuse, osmělíš-li se!"

Miss Masonová upřela ještě jeden zlostný pohled na Djuka a odešla do kuchyně.

Bručel pod vousy, otevřel pronásledovaný dekorační malíř dopis a četl:

"Slibíš jstě, že mně přispějete k pomoci, budu-li jí potřebovati. Nadešla doba, kdy můžete dostati svému slovu. Máte-li slihotviti a nešťastnou, opuštěnou bytostí, přijďte zitra o třetí hodině ráno na označenou adresu. Bud' ve době u zbrádlí, a zavázete si k největší odanosti tu, které jste nesmírnou službu prokázali."

Na konci dopisu byla udána adresa — číslo domu v Park Lanu. Djuk velice zbledl a zachvěl se při promýšlení, co jej asi očekává. Bude chtít, aby s ní opět upřel? Co by Rosina fekla, kdyby se dopustil tak něčeho hrozného? Složil dopis, vstrčil jej do nejhlubší své kapsy a díval se roztržitě na červený západ slunce.

Ráno ve tři hodiny! To zavání spiknutím a tajemným vražděním. Kdyby ho viděl strážník, jak v tuto hodinu se prochází po náměstí Park Lanu, čeho by se tak o něm domýšlel, a což kdyby pak byl chycen, jak opouští s mladou dárou dům?

"Z domu s ní nevyjdu!" rozhodl pak Mason. "Ale jak se vymluvím Rosině? Vždyt ona by mně vůbec neuvěřila."

Vstal a procházel se tiše po pokoji, cítil, jakým jest nedovedným spiklencem.

Mohl slyšeti, jak Rosina v kuchyni přechází a při úpravě čaje neobčejně hrmotně zachází s koflíky a talíři.

"Budu museti strávit celou noc mimo dům," přemítal Djuk. "Nemohl bych usnouti. Čeho si asi přeje? Myslí jsem, že slibila asi tři si sira Vana Charterisa. Bylo to dosti nehezke, že jsem přemnul s mladou dárou, ale bylo by mnohem horší, kdybych upřel nu a baronovou ženou."

"Pojd' k večeru," volala Rosina, a Djuk vešel do kuchyně, sloužil zároveň za jídelnu, pokorně, s obličejem ležce rozpacitým. Jak mohl pít slabý čaj a jísti k němu tvrdé pečivo a tím tajemným v kapsce? Vstal asi po třech doušcích. Rosina, která jedla s chutí, viděla jeho rozpaký.

"Nemusíš na mne čekati, Rosino," pravil umělec nervosně. "Nepřijdi domů. Tinsel a Spangl mně vyřítají lenivost, musím to vynahradi. Budu pracovati v divadelním atelieru asi do tří nebo čtyř hodin do rána. Dobrou noc, Rosino."

Djuk Mason nebyl zvyklý lhatí, a ačkoli byla tato lež mírná, přiváděla ho přece do hrozných rozpaků. Rosina nevěřila jediného slova. Vyslechla jej, podivajíc mlčky, a nepoděkovala mu ani na jeho bratrský pozdrav.

Djuk si zlobouka oddech, když za sebou zavřel domovní dveře. Někde byl již rozsvěcen plyn a dvě hvězdy svítily na modrém, bezmračném nebi. Djuk přišel do divadla dříve než jindy, a Tinsel a Spangl se domýšleli, že jen jejich dopis tak blahodárně naň účinkoval.

Libala vášnivě dětskou tvářinkou. Oči její svítily divoce, vypadala jako polooslepná. Pojednou zaslechli jak někde v domě otvírají se dveře.

Služka vtoupla. "Slyšíte, miss Olivie? Musi odejiti. Pan Lyndit má kočár zrak i sluch. Pro boha, dejte mu dítě a nechte ho odejiti!"

Vzala dítě z matčiných rukou, zabořila je do šátku a uchopila Djukovu ruku.

"Pojd'te!" pravila, "nesmíme ztratiti ani okamžik."

"Bud'te k ní laskavým a dobrým!" volala miss Lynditová. Klešla do lenošky, zakrývajíc si tvář rukama a združďe hlasitě vzlykání. Tak jí viděl Djuk naposledy, když jí opouští.

Jako ve snu šel za chůvou chodbami a po schodech, až se octl venku.

"Obujte své botky," feko děveče; "najdete kočár, čekající na této straně. Dítě se neprobudí."

Vložila mu děcko do náruče. Vzal je mechanicky, udělal několik kroků, obrátil se a viděl, že děveče zmizela.

Kráčel jako ve snu k naznačenému místu, našel kočár, a v pěti minutách jel k Bloomsbury.

On nesl domů dítě — tím tedy končilo dobrodružství této noci. "To jest hrozné!" pravil si pan Mason; zdálo se mu, že mu srdce v prsou zmrázá. "Co fekne Rosina?"

VII. V CHRÁMU SV. JIŘÍ.

Vycházelo právě slunce, když jel kočár tichými ulicemi Bloomsbury. Východ slunce byl pro pana Masona vzácností, neboť ho Rosina před osmou nikdy nedostala s postele.

Konečně přijel domů. Potkal komičku, veselé si hvizdajícího vyměnili pozdrav. Obuvník otvíral právě svůj krám a díval se na balík zaobalený v šátku.

Rosina byla zajiště vzhůru. Djuk stiskl zuby a otevřel dveře do kuchyně; dle božské vůle musel člověk jednou umřít. Vešel a stál proti své sestře. Zevnějšek miss Masonové byl hrozný. Spící tvář její obličej se zdál vytesán z mramoru, její rty byly přisátější, její pohled ztrnulější, hubená její postava hrantější. Ten největší hrdiva by se byl zalekl pohledu, který upřela na vcházejícího. Bledé světlo, padající oknem, dohávalo Djukovi snad zvržením neprorozené, strašidelné, neboť ona pohlížela neustále mlčky, brzy na něho, brzy na balík. Stiskl ještě pevněji rty a otevřel balík.

Máte-li skočiti přes propast a zlomiti si vaz, zavřete oči a učíte to rychle; trápení se dříve skončí. Odhrnul šátek a spící děčko leželo před ním.

"Djuku!" Pouze jediné slovo, ale ten zvuk!

"Neňá to mě, Rosino — přisáhám, že ne!" zvolal Djuk. "Spa-

čil jsem je teprve před několika hodinami."

"Dítě snad ano — ale jeho matku —"

"Ani jeho matku ne, — věš mi to! Znáš jí teprve tři týdny! Pro boha, Rosino, jak můžeš někoho tak podezívat, pokud mu nedopřejíš ani tolik času, aby vše vysvětlil! Neuvěřil jsem dítě před tím nikdy, až teprve, když mně bylo před několika hodinami dáno — či spíše vuceno; s jeho matkou jsem se setkal poprvé před třemi týdny v Lincolnshiru."

"A přinášíš je domů, nešťácníče! Očekáváš snad, že uvěřím."

"Očekávám, že uvěříš. Nedvěj se na mne takovým způsobem, Rosino. Až vezmeš dítě, zavru dveře a feknú ti celý příběh. Nevím, co mám s ním počíti — a ono se právě probouzí."

Miss Masonová vzala dítě. Achil měl někde ve své patě zranitelné místo, a miss Masonová jej měla v srdci.

Vzala dítě a podivuhodnou něžností a rozdělná šátek docela. Malíčká otevřela oči — velké modré oči a hleděla s dětským podivem do jejího obličej. Bylo to roztomilé, asi něco přes půl druhého roku staré děcko, a jemnými tahy, ústky jako rázové poupě, a krásné modrýma, jako křišťál jasnýma očima. Děvčátko mělo krajkové, vyšivané sukničky, modré hedvábné šatičky a kolem krku medailonek na zlatém řetízku. Zvedavost přemohla každý jiný pocit v prsou sl. Rosiny.

"Pro boha tě prosím, Djuku, či jest to dítě?"

"Řeknu ti vše, co vím. Ale vezmi nejdříve tyto věci."

Vytáhla toboleku. "Zde jest sto liber Sterlingů, které mně dala matka děvčátka a zde jest prsten, který jsem také od ní dostal. Nedvěj se více tak hrozivě — miss Lynditová jest velkou dárou."

"Miss Lynditová! Myslíla jsem že s mluvil o matce tohoto dítěte, Djuku?" pravila Rosina hrobovým hlasem.

"To také činím. Je-li v tom něco špatného, není to mou vinou. Jest to od začátku až do konce podivná věc a jest to dramatictější, než mnohé drama na jevišti."

Zatím co dítě odpočívalo v náručí miss Masonové, vypravoval Djuk vše, co v oné noci slyšel a viděl. To bylo přičinno jeho bezseanností, jeho roztržitostí a změny, kterou na něm zpozorovala. Pak vytáhl dopis, který předěleho ho odpolehné dostal, dal jí ho přečísti a vypravoval, co se dělo od tří hodin do nynějška.

Jeho sestra poslouchala, ani nedýchajíc. Nečetla nikdy žádného románu a neviděla v celém svém životě hrati divadlo. Nebyla nikdy zamilována a nemohla tudíž všechno pochopiti. Vše, co věděla, bylo že miss Lynditová jest bohatá, mladá dáma, a že dítě, odpočívající v jejím klínu, jest patrně plod hříchu. Ale pohlédla dolů a andělská tvářinka se rozesmála, a dvě malé, tlustounké ručičky se natahovaly:

"Polly ce nidani."

Příroda jí neurčila za manželku, ale za matku snad přece. Její bledá tvář zruměnila, i pozvedla dítě a přivlnula je k svému panenskému hradu.

"Ty's nejroztomilejší děčko, jaké jsem kdy v životě viděla. Můj drahoušku, fekní, jak se jmenuješ..."

"Polly," seřptalo dítě. "Polly ce Dozu."

Rosina pohlédla tázavě na Djuka, který se divil, že malíčký ten tvor vůbec mluví.

"Snad mně svou chůvu," pravil. "Zdá se mi, že miss Lynditová uvnitř svého pokoje jí jmenovala Rosou."

"Dozi, Dozi," opakovalo dítě netrpělivě. "Polly ce Dozu! Polly ce nidani. Polly ce doň."

"Sundej Polly, Rosino, aby věděl, umí-li běhati." Polly uměla běhati velmi dobře. Ve svých hedvábných šatičkách vypadala Polly od hlavy až k patě jako slechtické dítě.

"Jako malá věrokydná!" pravil Djuk s obdivem. "Kdyby jí tak někdo vymaloval, vydělal by si obrazem jméni. Jest podobna poněkud miss Lynditové."

"Djuku," volala ustrašeně, "co feknou soudce? Nemůžeme jim přece vypravovati tu hroznou historii, kterou jsi mi právě fekl. A o dítěti musíme jim něco fecl. Co učiníme?"

"Nezbývá nám nežli lež," pravil Djuk. "Máme na venkově anebo někde na měsíci bratrance, který utekl a zanechal nám jedině své dítě jako dědictví. Jmenoval se Mason, a ona se jmenuje Polly Masonová. Pojd' sem, malá Polly, a dej mně pusinku."

Polly křičela však neustále: "Dozi — nidani!" a uhodila Djuka do obličej. "Ty's velky, osklivý! A ona je také osklivá! Polly ce Dozu! Polly ce cheb a miko!"

"Polly dostane chléb a mléko," fekla miss Masonová chlácholivě; "bud' jenom tichá, drahoušku. — Pro soudy si něco vymyslíme, Djuku; buh nám odpusti!"

"Ponevadž jsem byl Rosino, po celou noc vzhůru, prospím se trochu do snůdaně," odpověděla Djuk; "vzbud' mne o půl desáté, mám dnes dopoledne ještě práci; půjdu do chrámu sv. Jiří a polívám se na svatbu té mladé dámy. Odpust', Rosino, že se o ní zmiňuju."

Djuk si šel lehnouti; Rosina utišila Polly chlebem a mlékem. Byla skoro rozčilená, neboť musí nyní oblékati dítě, napomínati a milovati je — a k tomu má v kapsce sto liber Sterlingů!

Sto liber! Neměla nikomu ani čtvrtý díl těchto peněz podělit! Co všechno se může z těch peněz pořídit!

Zavolala malíčkou a otevřela její medailonek. Byla tam tmavá kadeř a podobizna mladého muže — krásného, mladého muže, pohlížejícího na ni s veselým, šťastným úsměvem. Zavřela medailonek a políbila dítě něžně, jako matka.

"Ubožátko!" pravila, "ubohé, bezoučké dětátko! S pomocí boží tě dobře vychovám, abys bylo šťastné, a možno-li i bohaté."

O půl deváté zavolala Djuka k snůdaní. Mladý muž svou sestru zůstal v lepší náladě, než ji dosud znal v této ranní hodině.

Polly se nacpala chlebem a mlékem, a stojíc nyní na zidli a dívajíc se z okna, volala neustále: "Dozi!"

Rosina zpozorovala, že nevolala nikdy své matky, nýbrž jako většina dětí — jen chůvu.

Djuk se nasnil a spěchal k sv. Jiří. V atelieru divadelním bude mít arci mrzutost, že nepřichází; ale muž, mající sto liber, snese mluvené divadlo.

"Nejdříve miss L.," mnil Djuk, "a pak přijdeš ty, Spangle, necht' z toho pojde cokoli."

Bylo skoro poledne, když přišel dekorační malíř k cíli. Mnoho elegantních, soukromých povozů a nesmírné množství diváků plnilo ulice.

Djuk spěchaje kolem rohu, vstrčil prudec do jakéhosi pána, svažujícího s druhé strany.

"Prosim za odpustění, pane. Nečinil jsem to schválně," pravil Djuk zdvořile. "Snad jsem vás neuhodil?"

Pán neodpověděl. Zdálo se, že ho vůbec neslyš, upřel dychtivě své oči na chrám.

"Podivný člověk!" myslil si Mason, "tomu patrně vězí něco v hlavě. Myslí, že jest to nějaký pán, ač vypadá skoro jako námořník."

V tvé okamžik obrátil se cizinec k němu a ptal se rozčileně: "Můžete mně říci, či snatek se zde koná?"

"Nemohl bych na to přisahati, ale myslím, že se žení sir Vane Charteris."

"Ach!" Cizinec slovo to vyslovil způsobem, jakým to Mason slyšel na jevišti. "A s kým?"

"Myslím, že s miss Olivii Lynditovou. Můžeme jíti dovnitř se přesvědčiti."

"Půjdu za vámi," pravil cizinec, odstoupiv o krok. "Pro boha, jen rychle!"

Djuk poněkud udiven spěchal k chrámu.

"Tento mladý muž s tmavým voussem a velice hezkou tváří měl by být Robertem —" tulo u na mysli; "ona by ho poznala, zvolala by: 'Tot'on!' a padla by v mlodobách k jeho nohám. To by byla pěkná scéna v chrámu sv. Jiří!"

Vešli do chrámu. Byl naplněn elegantním občestvem. Konaly se dvě svatby. Kolem oltáře stály dámy krásné oblecené a pánové v černém, slavnostním úboru. Jeden z pořadatelů jim naznačil místo blízko dveří, jak to jejich obnošené kabáty zasluhovaly.

Když sejmul cizinec klobouk, viděl Djuk, jaký to velmi krásný muž; byl velice bledý, a divoký pohled jeho modrých očí dokazoval neobčejný jeho zájem.

"Již přicházejí!" pravil Djuk. "Zmeškali jsme oddávky. Již jest konec."

Měl pravdu. Novomanželé podepsali satební smlouvu a přicházeli od oltáře. První nevěsta měla junonickou postavu, byla ruměnná a klopila skromně zrak. Pak přicházela druhá vatební průvod — tentokrát byla nevěstou miss Lynditová.

Snad jest to přirozeno, jsou-li nevědy bledé v této tak závažné hodině svého života. Tato nevěsta byla však bledá, jak nevědy nebývají. Tvář její byla zrušná, její velké tmavé oči hleděly ztrnulé před sebe a její rty byly bílé. Ženich — statný, elegantní muž — byl červěn, rozčilený, veselý. Jeho neklidné černé oči tékaly kolem.

Když se přiblížil, povstal pojednou cizinec vedle Djuka.

Bylo nemožno, nevšimnouti si ho. Kamera nevěsta to arci! neuvěřila, ale usmívajíc se ženich se naň podíval — a rázem úsměv i červeň zmizely a jeho tvář, jevíci strašnou bázou. Zdálo se, že vykřikl odumkl na jeho rtech. Zůstal na okamžik jako přikováno k místu — avšak množství našelo jej záhy s sebou.

Pan Mason zůstal sám a podivným svým druhem. Cizinec byl dosud nehybným, jako člověk, v kámen se proměňující.

"Prosim tisíckrát za odpustění!" pravil Mason, "že vám kladu tak nevhodnou otázku. Nejmenujete se Robert?"

"Robert? Ano!" odpověděl cizinec lhostejně. Otázka ta ho nepřekvapila; zdál se býti omámen. "Jmenujete se Robert! Snad jste tedy Lisle!"

Tentokrát se mladý muž otočil a upřel zrak na svého tazatele. "Co víte o Robertu Lisleovi?" ptal se.

"Mnoho ne; slyšel jsem pouze to jméno, a kdybyste byl panem Lislem, myslím, že bych lépe pochopil ten zájem váš o dámu, která šla právě kolem."

"Vy ji znáte?" zvolal.

"Znáš jí dobře," odpověděl Mason pomalu. "Dostalo se mně cti, že jsem jí před několika hodinami prokázal malou službu. Kdybyste byl pan Lisle a byl jí vyhledal večera, byla by bývala velice šťastna. Večera byla miss Lynditovou, dnes jest lady Charterisovou — což velmi mnoho mění."

"Mluvila tedy o mne? Nezapomněla —"

Zamkl se; jeho oči hořely jako žhavé uhlí.

"Nezapomněla — arciže nezapomněla, ačkoli se mnou o vás nemluvila. Vy jste tedy Robert Lisle?"

Cizinec učinil rukou odmítavý pohyb a rychle se odvrátil.

"Jmenuji se Hawksley —" pravil chladně. "Musím s ní mluvit, jako že jest bůh naše mnou!" zvolal, zatínaje zuby.

"Pak bych vám radil, abyste si pospíšil," připojil Djuk zdvořile. "Vím určitě, že odjíždějí asi za dvě hodiny do Italie, a jestli jí nyní nezastihnete, jest po všem. Nevěsty z pravidla nepřijímají cizí pány v den satební, — avšak zde bude učiněna výminka — vás přijme! Mám vám objednat povoz a fici, kam má jeti?" ptal se Djuk, hoře nedočkavostí.

Pan Hawksley kývnul souhlasně hlavou a stál klobouk hluboko do čela.